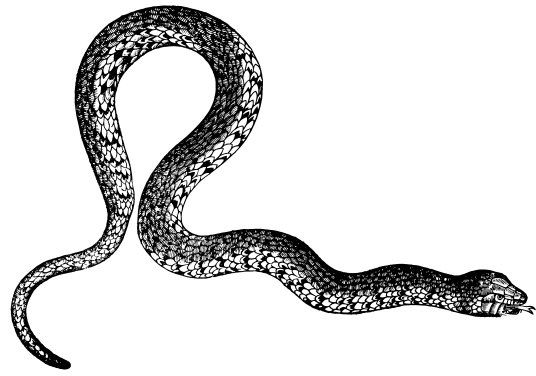

Rantakäärme työhuoneessa

Meren rannassa asui paljon käärmeitä: kytä ja rantakäärmeitä sekä vaskitsoja. Talossamme oli paljon ovia, tavallisia ja lasiliukuovia. Niitä ei kannattanut pitää kauheasti auki, koska käärme sohvatyynyn takana tai sängyn alla ei olisi ollut oikein kiva kaveri.

Kerran kävi kuitenkin niin, että vanha, paksu rantakäärme oli livahtanut askarteluhuoneeseen, jota kutsuttiin verstaaksi. Huone oli kapea ja läpikuljettava niin, että sinne vei ovi käytävältä ja toisesta pääsi ulos. Siellä olivat kaikki talon putket ja mittarit ja työkalut, toisella seinustalla oli melkein koko seinän mittainen pöytä. Lattiassa oli luukku, josta pääsi tikapuita pitkin maapohjaiseen tekniikkahuoneeseen, laajaan kellariin, missä oli paljon talon alle johtavia viemäriputkien aukkoja ja sokkeloita.

Heikki-poika oli tullut käymään, onneksi, sillä muuten olisin ollut yksin. Minun askarrellessani keittiössä Heikki huusi:

”Hei, täällä on käärme!”

Hiippailin hiljaa verstaan ovelle, ja näin sen. Käärme makasi pitkin pituuttaan pöydällä seinää vasten. Se oli paksumpi kuin miehen ranne ja vanha, koska se oli ainakin metrin pituinen, varmaankin paljon pidempi. Rantakäärme voi kasvaa 120-senttiseksi, ja tämä oli juuri sellainen.

Mitä jos se ei olisi kiivennyt pöydälle, vaan luikertelisi lattialla ja olisi säikähdyksissään pudonnut lattialuukun reunan aukosta alas? Ikinä emme olisi saaneet sitä kiinni.

Eläinraukka sihisi kovalla äänellä ja oli varmasti paljon enemmän peloissaan kuin me. Eihän rantakäärme ole myrkyllinen. Mutta olihan se saatava kiinni ja ulos ennen kuin se luikertelisi huoneisiin.

Mietimme kuumeisesti, miten saamme eläimen kiinni ja toimitettua se takaisin rantaan. Äkkiä verstaan sisäovi kiinni, ja jostain pitäisi löytää iso astia, johon sen saisi ja josta se ei pääsisi karkuun ennen kuin ulkona.

Kuinka sattuikaan, meillä oli korkea, vahva metallinen ja kannellinen pyykkikori. Hain sen äkkiä. Heikki esteli eläintä liikehtimästä, ja asetin astian pöydän toiseen päähän lattialle. Heikki toisesta päästä hätistelemään. Minä olin sivustalla, ettei otus keksisi lähteä sivuun ja pudotautua lattialle sitä kautta. Niin kävi, että se luiskahtikin astian pohjalle. Mikä onni ja helpotus!

Olipa se komea. Keltaiset kulmat yrittivät vaikuttaa julmilta, ja koko eläin oli kuin hopeaa. Ihailimme sitä hetken, suljimme astian, ja Heikki lähti kantamaan sitä rantaan kohti. Käärme painoi niin paljon, että oli työ kantaa koko komeutta jyrkkää rinnettä alas. Minä seurasin perässä. Juhlallisesti kallistimme pöntön ja annoimme hienon eläimen palata kotikonnuilleen.

Tarina päättyi hyvin, mutta ovet pidettiin entistä visummin kiinni. Pikkukäärmeet yrittivät usein ulkoaltaaseemme, mutta pakenivat kiltisti, kun hätistelimme niitä. Ehkä ne kävivät salaa öisin uimassa, siitä emme tienneet mitään.